

Eötvös Sajtódíj

Csapó Endre 97 éves ausztráliai magyar újságíró Eötvös József Sajtódíjat kapott a Magyar Páneurópa Uniótól. Az érmet december 6-án a budai Szent Imre Gimnázium dísztermében nyújtották át. Képünkön a laudációt olvasó Eötvös József sajtódíjas újságíró, Molnár Pál, a Balassi Kard Művészeti Alapítvány elnöke.

Kép: Czuh János

PrésHáz.Eu tudósítás

Csapó Endre laudáció

„A magyarországi magyarságot ma olyan ellenség emésztí, amely nem hord idegen egyenruhát, amely nem idegen nyelven szól hozzá, amely nem sikátorok között leselkedik rá, hogy leüsse, hanem a múlt századi bolsevizmus szellemiségével magyar nyelven végzi nemzetellenes programját.”

Tíz évvel ezelőtt Sydney-ben, a Magyar Házban fogalmazott így Csapó Endre – minthogy 97 éves kollégáról van szó, nevezhetem így – a magyar újságírás doyenje. Az idézett mondat is érzékelteti, hogy szakmailag élvonalbeli újságíróról van szó, hiszen tökéletesen leírja a súlyos valóságot, ugyanakkor nem lehet azzal vádolni, hogy megsérti a „politikailag korrekt” néven nevezett mesterséges korlátozást. Annak tökéletesen megfelelően, azaz a sorok között juttatta el az igazságot akkor a hallgatónak, később az olvasóknak.

Ezt a mesterségbeli tudást esztendőik alatt szerezte meg, a jellegzetes „csapóbandis” stílust évtizedek alatt finomította, alakította ki, a magyarságért való felelősségérzetet azonban már fiatalon vitte ki magával a tengeren, az óceánon túlra, Ausztráliába, mg 1949-ben.

(...Itt rövid életrajz következett, áttekintve a magyarországi évtizedeket, iskolázás, katonai szolgálat, hadifogság, családalapítás, menekülés, kivándorlás Ausztráliába, bekapcsolódás az egyesületi életbe, újságalapítás, a havilap majd a hetilap története.)

Mindennek történetét Csapó Endre úgy írja le, hogy a nyomdatechnikai fejlődést szakszerűen is részletezi. Soraiból kiderül, hogy műszakilag is meglehetősen nagy tudást gyűjtött össze, és a nyomdászat fejlődésének történetét is alaposan ismeri.

A Magyar Életet öt év után Márfy Attila vette meg Ady Jánostól, aki Melbourne-ben végezte a szerkesztést és a terjesztést, nagy tehetséggel. A 12 oldalas lap 24 oldalasra, időnként 36 oldalasra bővült, karácsonykor 48 oldalon jelent meg. A lap a hetvenes

Csapó Endre — Eötvös József Sajtódíj

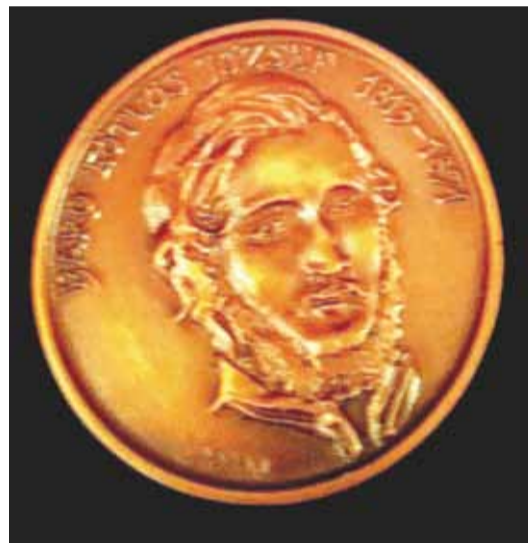
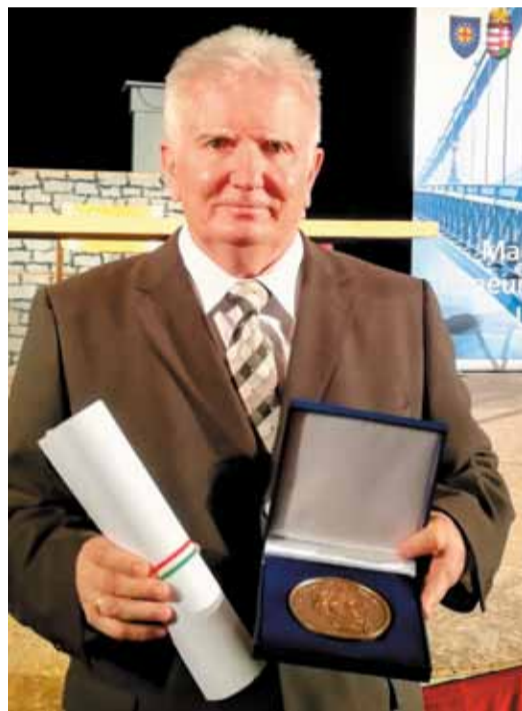
Csapó Endre és Szakács Árpád kapta az idei Eötvös József Sajtódíjat a tárgyilagos és magas színvonalú tájékoztatás érdekében végzett munkásságáért

A Magyar Páneurópa Unió Eötvös József Sajtódíjjal tüntette ki a Szent Imre Gimnáziumban megtartott december 6-i rendezvényén Csapó Endrét, az ausztráliai Magyar Élet főszerkesztőjét, akinek az „Ilyen a világ” című életműsorozatát a *Panoráma Világklub Kiadó* jelenteti meg (novemberben látott napvilágot a hatodik kötet). Csapó Endre munkásságát Molnár Pál újságíró méltatta, az elismerést (Okirat és Melocco Miklós bronzplakett alkotása), a kitüntetett nevében, távolléte miatt, Pihál György, a Magyar Idők napilap főmunkatársa vette át.

Ugyancsak átvette az Eötvös József Sajtódíjat Szakács Árpád újságíró, akinek a napokban jelent meg – Bayer Zsolttal közösen jegyzetnépszerű új könyve, „A kultúra diktatúrája” címmel. A laudációt Megyeri Dávid, a Magyar

Idők főmunkatársa mondta el, Szakács Árpád pedig a témakörhöz kapcsolódó legújabb írását olvasta fel.

Kondor Katalin, az est háziasszonya elmondta, hogy az Eötvös József Sajtódíj a Nemzetközi Páneurópai Unió magyar szervezetének elismerése. Azok kaphatják, akik „az európai szellemiség, a régi magyar értékeket felmutató és újakat létrehozó munkásságot fejtenek ki a tárgyilagos és magas színvonalú tájékoztatás érdekében”. Köszöntötte a kitüntetetteket, többek között, az elismerés alapítója W-Nemessuri Zoltán, a Magyar Páneurópa Egyesület alelnöke, dr. Andrassy Gábor, a kuratórium tiszteletbeli elnöke, és Aba Béla elnök. Az est során fellépett Kálloy Molnár Péter színész, énekes, majd a rendezvény fogadással, baráti beszélgetéssel ért véget. (*Panoráma tudósítás*)

Csapó Endre elfogadó és köszönetet mondó üzenetét Pihál György a Magyar Idők napilap főmunkatársa, a Magyar Élet önkéntes munkatársa olvasta fel, és vette át a díj tárgyi tartozékait a díjazott nevében.

évek közepétől 1995-ig dinamikusan fejlődött, majd csak 2015-ben fogyott fokozatosan az előfizetők száma. Csapó Endre szerint azért, mert kihalt az a nemzedék, amelynek a magyarságtudat fontos.

Visszatekintve a kilencvenes évekre: Csapó Endre akkor már többször járt Magyarországon.

Az itthon tapasztalt állapotokról egy folyóiratnak adott interjújában így fogalmazott: „A kapitalistává privatizált kommunisták a mai, Amerikából irányuló, liberális kapitalizmus szövetségesei. A nemzetközi baloldal már nem keletről támad, hanem nyugatról, tehát ott van a magyarellenesség fészke.”

A nemzetünk elleni, részben szellemi támadások fölöttébb érzékenyen érintették. A Kárpát-medence felmúltját így értékelte egy interjújában: „Amíg Csehországban, Szlovákiában, Romániában, Szerbiában a kommunizmus nemzeti alapokon állt, addig Magyarország kommunizmusa kivételesen egészen határozottan nemzetellenes volt.” Később hozzátette: „A magyar nemzeti középosztályt egyszerűen kiirtották...” Mindezekről Csapó Endre szorgalmasan és magas színvonalon írt, és a világhálón otthonról haza küldte írásait, a Kapu című folyóirat húsz éven át minden számában közölt egy „csapóbandis” cikket.

Az óhaza elismerte az óceánon túlról is itthonra figyelő, a magyar társadalomért aggódó főszerkesztő, vezércikkíró, gondolkodó, felvilágo-

sító elme munkáját. 2011-ben a Magyar Érdemrend Tisztikeresztjét vehette át. Ennél is büszkébb a Magyar Örökség címre, mert ezt civilektől kapta.

– Másik hazájában is kitüntették, Életműdíjat kapott Csapó Endre ausztráliai magyar újságíró – írta tavaly augusztus végén a sajtó. A NSW Premier's Multicultural Media Awards szervezésében lévő Lifetime Achievement Award elismerést a New South Wales állam kormányfője, Gladys Berejiklian adta át augusztus 30-án a Sydney Olympic Parkban lévő Bicentennial Park-i Waterview centrum zsúfolásig megtelt rendezvénytermében. Erről – és ez itt a reklám helye – a PrésHáz Hírportál-nak (azaz nekem) nyilatkozott pár nappal később. Ebben az interjújában a multikulturalizmustól a fehér ember fokozatos eltűnésig sok mindenről beszélt, egy bekezdést idézek: „Balassi szellemében, az 1964-ben indult havilapban, az Ausztráliai Magyarságban irodalmi rovatot indítottam, pontosan a múltidézett varázsának felkeltésével, a magyar Electrával kezdve, eljutva Kölcseyig. Az országos terjesztésű hetilap, a Magyar Élet 1977-től eredményesen támogatta a nemzeti emigráció fontos intézményévé vált Ausztráliai Magyar Szövetség angol nyelvű tájékoztató szolgálatát, amivel az ausztrál politikai szerveket és médiát célozta meg, míg heti rendszerességgel tájékoztatta olvasóit a magyarországi és világeseményekről. A tör-

ténelembe ágyazott, a jelenkori eseményekre is kiható ideológiák természetével, kártételével, következményeivel kiemelten foglalkoztunk. Az elszakított országrészek, Trianon következményeinek emigrációs szemléletű időszzerű követése külön politikatörténeti érdekesség lenne, ha valaki a hetilap számaiból összegyűjtené.”

Csapó Endre évtizedeken át a magyarságért dolgozott. „Magyarságunk megtartása a magunk részére fontos, nemzetünk részére kötelező” – ezt a bölcséletet hirdette a Sydney-i Ausztráliai Magyarságban, majd az egységes Magyar Életben is. 43 emigrációban töltött év után térhetett haza a rendszerváltozás kezdetén, azóta 17-szer volt itthon 3–4 hónapra. Itthonról is írta „otthonra” a heti elemzéseit a Magyar Élet Melbourne-i irodájába, a világháló ezt már lehetővé tette.

2015-ben az elsők között ismerte föl azt a politikai aljasságot, amely terrorizmigrációt zúdított Európára. „Európa elárasztása – lehet szándékos” – ezzel a címmel írt vezércikket 2015. február 26-i dátummal. Pár hónappal később már kijelentette: a „lehet” szót ki kell hagyni. Történelmi meglátása szerint 100 éve ítélték az áldozati bárány szerepére a kontinentet. Az európai egyesült államokkierősökölásának rögeszméjével mérhetetlen szenvedést zúdít a földrész társadalmaira a pénzügyi oligarchia, a médiaoligarchia.

Egy húsz évvel ezelőtti cikkében írja: „Nincs megszállás, mégis idegen

hódítás folyik. Bebizonyosodott, hogy a két egymással szembenálló gondolkodási rendszer, a kollektivizmus és a kapitalizmus egyaránt nemzetközi és nemzetellenes, és nagyon sok közülük van egymáshoz.”

A Horn-Kuncze garnitúra bukásának évében, 1998-ban a lehető legvilágosabban mutatta be az úgynevezett privatizáció lényegét: „Alaposabb munkát végeztek, mint amikor elkommunizálták a nemzet vagyonát, mert most már azt sem kell mondani hozzá, hogy kollektív tulajdon, közösségi vagyon az, amit összehordtak maguknak.”

A nemzeti kormány előtt álló fájdalmas kihívást így körvonalazta: „Ennek a kormánynak meg kell küzdenie a nemzeti tulajdon magántulajdonosaivá vált bolsevistákkal. Más szóval a hazai nagytőkével. Ennek a nagytőkének erős külföldi szövetségesei vannak, és kezében tartja a tájékoztató ipart is.”

A hazánk előtti alternatíva innen is, onnan is küzdelmes. Mint fogalmaz: „Magyarországon két élesen elválasztható lehetőség van: vagy a nemzetközi baloldal kiszolgálása, vagy a nemzeti védekezés felvállalása.” Ezt még jóval a terrorizmigráció kezdete előtt írta.

Szinte perverz összefüggést lát két izmus között: „A bolsevizmus lényege mindig is az volt, hogy kiemelt, kivételezett kasztját fejlessze elvtársainak körét, a liberalizmussal ez törvényesítettett.”

Egy másik helyen ugyancsak a kommunizmusról és a liberalizmusról ezt állítja: „A nemzet a szerves történelmi fejlődés terméke. Minden mai nemzetközi filozófiai és politikai irányzat a természetes fejlődés ellenében akar érvényesülni.”

Csapó Endre nincs elragadtatva a rendszerváltoztatástól. Szerinte ugyanis „A szamizdatos liberálsbolsevisták és reformkommunisták nyugati elvbarátok szolidaritásával végtelenül nagy befolyásra tettek szert a magyar politikai életben a rendszer-váltásnak nevezett fordulat idején.”

1956 novemberét, amikor a magyar baloldalnak a befolyását idegen tankok százai állították vissza, Csapó Endre csak a távolból követhette. 1990 után azonban többször, hónapokig hazalátogatva tapasztalta a következtet: „A baloldal abban érdekelt, hogy a külföldi befolyás minél nagyobb legyen, mert azzal ellensúlyozható a belső népszerűtlensége.”

Friss észrevétel Csapó Endrétől az immár a világhálón megjelenő lapjának új számából. Az optimizmus és a feladatkiadás is benne foglaltatik. Íme: „Minthogy az ausztráliai emigráció tevékenysége fontos része volt az egész nyugati magyarság tevékenységének, az itt kialakuló képviszonyítható az emigráció összességére. A nemzeti kormány végre eredményesen foglalkozik a határon tli magyar települések és szórvány dolgaival a Nemzeti Összetartozás Rendszerében, de a nyugati magyarság helyzeti előnyeinek, ismerettárának, összeköttetéseknek az egész nemzet javára való hasznosítási programjának még megfogalmazására sem akadtunk a nemzetpolitikával foglalkozó közleményekben.”

Talán erre a hallatlanul fontos és sürgős teendőre is ráirányítja a figyelmet Csapó Endre új, magának az éremnek is rangját emelő elismerése: az Eötvös József Sajtódíj.

Molnár Pál elnök

Balassi Kard Művészeti Alapítvány